U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2015, č. j. OAM-218/ZA-P15-P16-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2016, č. j. 2 Az 17/2015 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **3.400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

[1] Žalobce podal dne 11. 3. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že je svobodný, pravoslavného náboženského vyznání. Během studií byl členem politické strany, na jejíž jméno však již nevzpomíná. Z Ukrajiny odjel 7. 2. 2015, protože mu byl zaslán povolávací rozkaz a on nechce jít do armády a válčit. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že jeho život na Ukrajině je ohrožen. Nechce bojovat, neboť by mohl být zabit. Na území České republiky pak má rodiče, sourozence a přátele. Jeho zdravotní stav je dobrý, na Ukrajině žije jeho bratr, který je komisařem a který mu sdělil, že občany povolávají do armády. Ve vlastnoručním prohlášení uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že na Ukrajině je jeho život v ohrožení. Pokud na Ukrajině zůstane, bude odveden do války, do oblastí střetu a jestliže odmítne, hrozí mu vězení na 3 – 5 let. Nechce bojovat, neboť v oblasti protiteroristických operací žije mnoho jeho kamarádů, proti kterým by bojovat musel. Do protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 11. 3. 2015 uvedl, že do armády nechce nastoupit, protože si

myslí, že to není správné. V Doněcku má hodně známých, kteří tam žijí, nechce proti nim bojovat. Pokud by povolávací rozkaz nedostal, na Ukrajině by zůstal, oženil by se zde, odjel do Užhorodu, kde by mohl pracovat ve své profesi. Ve válce ho ale mohou zabít nebo zmrzačit, a potom už jej nikdo nebude potřebovat. Zároveň upozornil na nepříznivou ekonomickou situaci v zemi původu. Jeho rodiče žijí na území České republiky na základě uděleného trvalého pobytu.

[2] Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2015, č. j. OAM-218/ZA-P15-P16-2015, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „zákon o azylu“).

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jeho žalobu zamítl. Po shrnutí skutečností vyplývajících ze spisového materiálu soud nepřisvědčil námitce, že žalovaný dostatečně nezjistil skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný. Pro posouzení naplnění základních podmínek a pro rozsah dokazování jsou v řízení o azylu rozhodující důvody uváděné žadatelem v jeho žádosti, při pohovoru nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Všechny skutečnosti uváděné žalobcem v průběhu řízení žalovaný dle městského soudu řádným způsobem posoudil v napadeném rozhodnutí.

[4] Městský soud dále přezkoumal posouzení žalovaného ve vztahu k § 12 zákona o azylu, dle kterého jsou důvody pro udělení azylu vymezeny taxativně. Konstatoval, že nebylo nikterak prokázáno, že by byl žalobce ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod [písm. a) citovaného ustanovení]. I když uvedl, že v době studií byl členem politické strany, jméno této strany si již nepamatoval. Dále se zabýval podmínkami pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu pronásledování. Dle městského soudu je nesporné, že jediná obava žalobce, na kterou v průběhu správního řízení upozorňoval, je obava z nástupu vojenské služby, ke které byl povolán, neboť se bojí o svůj život. Vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Zároveň člověk není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem k dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu (rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 508/97). Branná povinnost je základní státoobčanskou povinností, která je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, náboženství, národnost, a nemůže být proto chápána jako pronásledování ze strany ukrajinských státních orgánů, a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktních oblastí. Městský soud považoval pouze za hypotetická tvrzení žalobce, obsažená až v jeho žalobě, dle kterých se jeho obava zakládá na neochotě podílet se na bojových akcích, které jsou z hlediska přirozenoprávního společenství obecně odmítané, jako je genocida, etnické čistky či vedení války proti civilnímu obyvatelstvu apod. Nebylo prokázáno, že by se vojáci ukrajinské armády měli zcela záměrně dopouštět genocidy, etnických čistek či vedení války proti civilnímu obyvatelstvu. Odmítnutí nástupu vojenské služby nenaplňuje v dané věci důvod pro udělení azylu. Dle soudu žalovaný nepochybil,

pokud žalobci azyl neudělil, jelikož nenaplňuje důvody taxativně uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu.

[5] Městský soud konstatoval, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu za určitých, ovšem velmi výjimečných okolností, by mohlo porušení práva cizince na rodinný život představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, a být tak důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Takové výjimečné okolnosti (jako byly ty, za nichž Nejvyšší správní soud zmíněnou možnost připustil) však žalobce nikterak nenaplnil, neboť je svobodný, bezdětný, přičemž dívka, se kterou má známost a s níž chce uzavřít manželství, žije na Ukrajině. Všeobecně totiž i podle Nejvyššího správního soudu platí, že samotná existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Důvody, které žalobce uváděl, a které v průběhu řízení vyšly najevo, neshledal městský soud relevantními ani ve vztahu k § 14a zákona o azylu. Stejně tak žalobce nesplňuje podmínky dle § 14b téhož zákona, neboť žádnému jeho rodinnému příslušníkovi uvedenému v citovaném ustanovení nebyla udělena doplňková ochrana.

II. Kasační stížnost a další podání

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel zpochybňuje závěr, že vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, byť by za oba tyto činy hrozil žadateli trest. Dle čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice Rady EU č. 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu tohoto postavení (dále jen „kvalifikační směrnice“), může být za pronásledování považováno i trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by její výkon zahrnoval zločiny proti míru, válečné zločiny, zločiny proti lidskosti, vážné nepolitické zločiny a jiné činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, což potvrzuje i Nejvyšší správní soud (rozsudky ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, a ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49). Dle Příručky Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky může být odepření vojenské služby důvodem pro udělení azylu žadateli, má-li k tomu další závažné důvody, pro které opustil zemi původu. Stěžovatel proto uzavřel, že odmítání vojenské služby z důvodu svědomí a rizika nesení trestu za neochotu se případně podílet na jmenovaných zločinech je zcela jistě relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž postačí určité riziko, že by k tomuto mělo dojít (což plyne z rozsudku rozsudku Soudního dvora EU ze dne 26. 2. 2015, ve věci C-472/13, *Shepherd*).

[8] Stěžovatel na podkladě judikatury uvádí, že žadatel o mezinárodní ochranu je povinen předložit tvrzení, která svědčí o obecných i individuálních důvodech pro udělení mezinárodní ochrany, a správní orgán má povinnost zjišťovat další relevantní informace a přezkoumávat tvrzení stěžovatele. Správní orgán musí *ex offo* posoudit veškeré relevantní informace, pokud na jejich existenci byl upozorněn tvrzeními žadatele. Stěžovatel již

v průběhu správního řízení tvrdil, že důvodem opuštění Ukrajiny i podání žádosti o mezinárodní ochranu je válka v jeho zemi, které by se musel účastnit (již obdržel povolávací rozkaz), a že by tato situace byla v rozporu s jeho svědomím, neboť odmítá bojovat proti svým kamarádům a známým na východě země. Žalovaný měl dle stěžovatele z moci úřední zkoumat, zda výhrada svědomí ve vztahu k bojům na východní Ukrajině je právně relevantní a zda zdejší situace může založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany v některé ze zákonem uvedených forem. Městský soud uvedl, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že se na východní Ukrajině konají bojové akce, které mohou mít za následek genocidu, etnické čistky a jiné zločiny proti lidskosti, proti míru nebo válečné zločiny, případně jiné závažné zločiny nepolitického charakteru. Dle stěžovatele však povinnost prokazovat tyto informace (potvrzující či vyvracející tvrzení žadatele) nemá žadatel o azyl, nýbrž správní orgán.

[9] Stěžovatel uvádí, že již v žalobě poukazoval na veřejně dostupné informace, dle nichž se obě strany konfliktu na východní Ukrajině dopouští výše vyjmenovaných zločinů (výroční zpráva Amnesty International 2014/15 o situaci na Ukrajině, zpráva Human Rights Watch z roku 2015 a zpráva Vysoké komisařky OSN pro lidská práva z července 2014). Stěžovatel uzavřel, že ve vztahu k relevantnosti uvedeného azylového důvodu a povinnosti shromažďovat podklady se městský soud dopustil nesprávného právního posouzení, přičemž žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, což způsobilo i nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

[10] Stěžovatel se domnívá, že městský soud věc nesprávně posoudil i ohledně relevantnosti soukromého a rodinného života stěžovatele na území České republiky. I když rodinný život není sám o sobě důvodem k udělení doplňkové ochrany, dopad do soukromého a rodinného života je jedním z elementů posuzování celkového kontextu situace žadatele. Stěžovatel totiž nemůže svůj rodinný život realizovat jinde. V případě návratu na Ukrajinu by musel nastoupit do výkonu trestu odnětí svobody nebo narukovat do armády a v jeho případě tedy není možné rodinný život realizovat na Ukrajině. Nemožnost realizovat rodinný život ve vlasti je důvodem pro udělení doplňkové ochrany (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 – 36, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996, č. 23218/94, *Gul proti Švýcarsku*). V případě neudělení mezinárodní ochrany a nutnosti vycestovat dojde k faktickému znemožnění rodinného života stěžovatele, k čemuž měl žalovaný přihlédnout a případně se vyrovnat s tím, proč takovýto zásah podle něj naplňuje požadavky zásady proporcionality.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s městským soudem a odkazuje rovněž na odůvodnění svého rozhodnutí. Zopakoval, proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle příslušných ustanovení zákona o azylu. Upozornil na obsah žádosti o udělení azylu a výpovědi stěžovatele, dle kterých nechtěl bojovat a měl strach o život, přičemž rodinný život v průběhu správního řízení vůbec nezmínil, nadto jeho družka žije na Ukrajině.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[13] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, Nejvyšší správní soud uvedl: „*O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“

[14] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, poukázal na velký počet žadatelů o azyl z Ukrajiny, často z důvodu probíhajícího konfliktu ve vlasti, přičemž na velkou část z nich může dopadat také neochota účastnit se jako vojáci bojů na východě země z důvodu výhrady svědomí a odporu proti páchání zločinů podle čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice. Výklad městského soudu i žalovaného, podle kterého případný trest za odmítnutí nastoupit do vojenské služby není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, je poměrně rozšířený (čili má dopad na velký počet žadatelů) a navíc v rozporu s ustálenou soudní judikaturou. Tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí, a nepovažuje kasační stížnost za přijatelnou z důvodů uvedených stěžovatelem, ani z žádných jiných důvodů.

[15] Dle obsahu spisu stěžovatel žádal o mezinárodní ochranu, neboť se bál o svůj život v případě zapojení do bojů a nechtěl bojovat proti svým kamarádům. Nepoukazoval na výhradu svědomí ani neochotu účastnit se války z důvodu možné účasti na páchání shora uvedených zločinů. Jestliže svou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu odůvodnil pouze strachem z účasti na bojích, bylo zjištění skutkového stavu i hodnocení

provedené žalovaným, stejně tak jako městským soudem, dostatečné a adekvátní. Až v řízení o žalobě nelze žalovanému vytýkat, že se nezabýval otázkou odmítnutí vojenské služby (a případně s tím spojeným trestem) z důvodu hrozby účastni na válečných zločinech a jiného porušování mezinárodního, resp. humanitárního práva.

[16] Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je následně rozloženo mezi něj a správní orgán. Správní orgán je povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Z konstantní judikatury vyplývá, že správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41). To ostatně potvrdil i stěžovatel v kasační stížnosti, když sám uvedl, že správní orgán musí posoudit veškeré relevantní informace, pokud na jejich existenci byl upozorněn tvrzeními žadatele

[17] Stěžovatel měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany (byl s ním veden pohovor a byl poučen o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné k úplnému zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí). Doplnění podkladů pro rozhodnutí stěžovatel nežádal. Rozhodnutí žalovaného je podrobně odůvodněno z hlediska všech stěžovatelem tvrzených skutečností. Stěžovatel neuvedl žádné azylově relevantní důvody a svou žádost opřel pouze o strach o vlastní život a z boje proti kamarádům. Nic dalšího v průběhu správního řízení netvrdil, obavy z trestu za odepření výkonu vojenské služby, pokud by výkon služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající pod čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice, vyjádřil až v žalobě. Žalovaný postupoval správně, pokud žádost o mezinárodní ochranu z hlediska těchto dalších obav neposuzoval. Nejvyšší správní soud v obdobném případě naopak vyslovil, že pokud soud považoval tento postup žalovaného správního orgánu za nezákonný a napadené rozhodnutí zrušil, pak pochybil (srov. rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32).

[18] Jak správně uvedl žalovaný i městský soud, je branná povinnost sama o sobě irelevantní a nemůže být považována za pronásledování dle § 12 zákona o azylu. Jelikož se touto otázkou Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval, přičemž městský soud i žalovaný setrvalou judikaturu respektovali, nemůže být kasační stížnost přijatelná, jak se stěžovatel domnívá. Zdejší soud v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, uvedl, že *„[s]amotné odmítání* [branné povinnosti] *odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Jak uvedl i městský soud, branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní. Se stejným výsledkem byla posouzena azylová irelevantnost branné povinnosti například také v usneseních ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015,

č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34, nebo ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016 - 32.

[19] Pro úplnost Nejvyšší správní soud v souvislosti s výkonem vojenské služby na Ukrajině upozorňuje na svou dřívější judikaturu, kdy např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34, konstatoval, že *„[p]okud stěžovatel vyjádřil obecný politický nesouhlas s účastí na bojových operacích probíhajících na východě Ukrajiny, je v dané věci třeba upozornit na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, ve které se uvádí, že „[p]odmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. (...) Institut alternativní služby byl v minulém roce znovu zaveden. Vojáci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne. Pro vyslání do zóny ATO musí voják projít tříměsíčním výcvikem a následně je začleněn do týlu. (...) Jak již bylo uvedeno, ve většině případů službu povolávaní nenastoupí, protože se vyhýbají převzetí, což ale není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská prokuratura se tím tudíž nezabývá.“ Z citované informace Ministerstva zahraničních věcí tak jasně vyplývá, že případná účast stěžovatele na vojenské operaci probíhající na východě Ukrajiny (tj. antiteroristické operaci) je odvislá od jeho vlastního rozhodnutí, jde v podstatě o dobrovolné rozhodnutí stěžovatele. Nutno zopakovat, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní, přičemž navíc existuje i možnost tzv. alternativní služby. S odkazem na tyto skutečnosti, tak nelze v obecném tvrzení stěžovatele týkajícím se odmítání účasti na „politické válce“ na Ukrajině spatřovat konkrétní důvod, který by udělení mezinárodní ochrany jeho osobě odůvodňoval.“*

[20] Jestliže branná povinnost je legitimní povinností občana vůči státu, která nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany, pak nemůže být zásah do rodinného života způsobený výkonem vojenské služby považován jako azylově relevantní. Výkon vojenské služby v sobě nutně zahrnuje určité omezení soukromého a rodinného života povinné osoby, a pokud je ustáleně považován Nejvyšším správním soudem, i příslušnými mezinárodními institucemi, za legitimní požadavek státu nezakládající důvod pro udělení azylu, musí být stejným způsobem posuzován i zásah do soukromého a rodinného života z toho plynoucí. Odkazovaná judikatura tudíž implicitně schvaluje i tento zásah jako neporušující jakékoliv mezinárodní závazky. Stěžovatelova argumentace (viz bod [10] tohoto rozsudku) je proto v tomto směru zcela nepřípadná. Obzvláště v situaci, kdy stěžovatelova družka, kterou si chce vzít, žije nadále na Ukrajině, nelze považovat neudělení mezinárodní ochrany v České republice za zásah do rodinného života stěžovatele. Kromě toho Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech. Obecně však Nejvyšší správní soud zásah do soukromého a rodinného života za azylově relevantní důvod nepovažuje, a není tedy namístě zabývat se přiměřeností rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stejným způsobem jako v případě správního vyhoštění cizince (srov. rozsudky č. j. 2 Azs

30/2007 – 69 ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 66/2008 – 52 ze dne 8. 1. 2009 a usnesení č. j. 6 Azs 166/2016 - 28 ze dne 27. 9. 2016). Ani tato námitka tak není důvodná a nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[22] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[23] Ustanovenému advokátovi Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování dle s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání a podání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč. Celkem tedy byla výrokem III. tohoto usnesení přiznána částka 3.400 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Ustanovený zástupce na výzvu soudu nevyčíslil odměnu za zastupování a nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, soud proto vycházel z obsahu soudního spisu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu